

הספר שנבחר לרשימת 100 הספרים המשפיעים של השנה,
של ה - The New York Times

"הנסיכה בתיאוריה היא אכן אנדה, אבל כזו שמעצמת במציאות,
מה שהוכח את האפשר ועושה להרבה יותר מספק".
Entertainment weekly

נסיכה בתיאוריה

אליישה קול

"יכולנו להגיד שיש לנו פה סיפור הארי ומייק, אבל לא, זו פשוט אנדה אחת לגמרי, שכל מה
שבא לך לעשות אחריה, זה לחבק את הספר ולכנות על הנסיך האקזוטי שלך".

המחבר אליישה קול

אליישה קול

נסיכה בתיאוריה

ספר ראשון בסדרה:
אצילים למורת רוחם

מאנגלית: עפרה שני

לרכישת הספר לחצי כאן

אלישה קול
נסיכה בתיאוריה

Alyssa Cole
A Princess in Theory
Reluctant Royals

עורכות ראשית: גלי אבני-גילאור
עורכת: אמירה בנימיני-נבו
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עמוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2018 by Alyssa Cole
Published by arrangement with Avon, an imprint of
HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תש"ף

מסת"ב: 978-965-7648-92-6
Printed in Israel 2020

All rights reserved

לכל הבנות שאמרו להן שהן לא יכולות להיות
נסיכות: תמיד הייתן.

1

שולח: LikotsiAdelele@KingdomOfThesolo.the

נושא: ברכות ממשפחת המלוכה של ת'סולו

גב' סמית' היקרה,

אני מקווה ששלומך טוב. אני, ליקוטסי אדל'לה, עוזרת הוד מעלתו המלכותי, מחפשת אותך בכל מקום במהלך החודשים האחרונים, לפקודתו של רם-המעלה – והסקרן ביותר – הנסיך ת'אביסו.

הוא הטיל עליי למצוא את המובטחת לו, ואני מאמינה שהצלחתי: זו את. מכיוון שהנסיך שלנו אצילי, טוב לב ומבין, הוא מוכן לאוורר את הפצעים המוגלתיים של העבר ולאפשר להם להחלים. על מנת לסייע בתהליך זה, אנא שלחי את המסמכים שלהלן לאימות זהותך: סריקת רישיון נהיגה, הדרכון או אמצעי זיהוי אחר; רישומים רפואיים עדכניים –

שולח: LikotsiAdelele@KingdomOfThesolo.the

נושא: RE: RE: RE: RE: ברכות מהמשפחה המלכותית מת'סולו

שלום שוב גב' סמית' היקרה,

אומרים שהתמדה היא תכונה חיובית, ואני מחשיבה את עצמי

היא מחקה את הדואר האלקטרוני בלחיצה חזקה על סמל פח האשפה במסך הטלפון שלה.

שני המיילים הראשונים היו משעשעים, הסחת דעת מבורכת מיתר ההודעות בתיבת הדואר הנכנס שלה, שהכילה בעיקר תזכורות לוח שנה על מפגשי לימודים, התראות לתשלומי הלוואת סטודנטים, מערכי נתונים שיש לפצח ועדויות אחרות לחייה כסטודנטית לתואר שני. המיילים הפכו פחות מבררים ככל שנעשו תכופים יותר והתברר כי זה לא אירוע אקראי: איפשרו בעולם רמאי כלשהו התביית עליה. הידיעה הזאת הטרידה את לדי, שהיתה קנאית לפרטיותה ועוררה בה תחושת חוסר אונים, תחושה המוכרת מדי לאישה שבמשך רוב ילדותה, עברה בין בתי זרים.

גם התעלמות מההודעות לא הועילה: הספאמר הגביר את מאמציו, לא עניין אותו שלדי לא מגיבה. היא שקלה לחסום את ההודעות מהשולח, אבל חששה יותר מלא לדעת אם היא מקבלת את האימיילים המטרידים.

לדי הרימה את משקפי הבטיחות שלה על שערה הסמיך, שהוחלק לאחור ונאסף בקוקו עבה. היא עברה בראשה על רשימת המטלות שלה. היא כבר יצרה את המדיה הדרושה לניסויים, הכינה שקופיות ונתוני קלט באותו הבוקר, כך שלמעשה תוכל להשלים קצת מטלות לימודים.

היא הוציאה את הספר "אפידמיולוגיה מודרנית" מתוך התרמיל שנח לרגליה והניחה אותו על שולחנה. האיוון בין משרת עוזרת מעבדה, המלצרות והלימודים לא נראה בהתחלה שאפתני מדי – לדי ג'ינגלה בין עבודות ללימודים מאז שהיתה בת שלוש-עשרה. אמנם למזלה, היא עברה מאומנה לחיים הבוגרים טוב יותר מכמה אנשים שהיו איתה במערכת, אבל המזל לא היה גורם מובהק סטטיסטית בעתידה. לעומת זאת, להרוויח כסף היה דרך פעולה מוכחת, ולייצר כמה שיותר מקורות הכנסה היה רשת ביטחון שהיא לא יכולה היתה לחיות בלעדיה. בניגוד לרוב חבריה לכיתה, לא

היתה לה משפחה לפנות אליה בזמנים קשים. אבל כשהמתח אחז בעורפה במחשבה על בחינות הגמר, על ניסויים ועל מה לעזאזל טומן בחובו העתיד, היא תהתה אם יכול להיות שהיא נגסה בים גדול מכפי שיכולה היתה ללעוס.

"היי, נאלדי."

בריאן הפוסט־דוקטורנט ריחף לפתע מעבר לכתפה. היה סופר כיף לעבוד עם בריאן: לעתים קרובות הוא עצר להסביר ללדי – ורק ללדי – מושגי יסוד במהלך פגישות במעבדה, כשהוא מבקש מקווין, הבחור החדש, את עצתו כיצד יש לנהל את הדברים במעבדה. ביום הראשון שלה היא הציגה את עצמה, והוא ביקש ממנה להוציא את האשפה בתדירות גבוהה יותר – הוא חשב שהיא המנקה.

כל כך כיפי, בריאן הזה.

היא פנתה אליו. שיערו הכהה הזדקק לכל עבר ופניו לא היו מגולחות. הוא נראה לחוץ ומוטרד, מה שלא היה יוצא דופן, אבל זה בדרך כלל לא בישר טובות ללדי.

"הי, בריאן," אמרה וניסתה למצוא את הטון הנעים אך כנוע, שנראה שמחזק אותו. היא שנאה את העובדה שהיא לא יכולה פשוט לדבר איתו כמו אדם רגיל, אבל כנראה היה בה משהו שגרם לו לומר לספר לד"ר טקטמי – החוקר הראשי במעבדה, ולפיכך הבוס של לדי – ש"יש לה גישה בעייתית".

לדי לא יכולה היתה להרשות לעצמה להיות מתויגת כבעיה. היא רצתה להיות מדענית מאז שהמורה שלה בכיתה ד' נתנה לה עותק של "נשיונל ג'יאוגרפיק". לדי הוקסמה מהעטיפה: תצלום מקרוב של אישה עם עור שחום, ממש כמו שלה, מסתכלת במיקרוסקופ. המדענית ההיא ניסתה למצוא מרפא למחלה מסתורית, ולדי קלטה שלא רק שהיא רצתה לעשות את אותו הדבר, אלא גם שהיא תוכל.

היא לא חזתה את כל המשתנים האחרים בחייה של אישה ב־STEM: פוליטיקאים שזלזלו במקצוע שלה ואיימו על עתידה –

ועל העולם. מדענים עמיתים כמו בריאן, שחשבו שנשים במעבדה הן העוזרות האישיות שלהם, לא שוות להם.

"מה שלומך הבוקר?" היא שאלה אותו בנימה שבה מזכירות בתוכניות טלוויזיה ישנות, המשודרות בשידורים חוזרים, משתמשות כלפי הבוסים הסקסיסטיים שלהן. בריאן חיך; הוא כנראה צפה באותם שידורים חוזרים.

"למען האמת, מכיוון שהייתי בכנס AIS, אני קצת מפגר בעבודה." באותו הרגע הבחינה נאלדי בניירות שבידיו. הבן זונה הזה, חשבה.

"אוי, כמה חבל," אמרה.

"חייבים לשלוח את בקשת המענק הזאת, די נידפק אם נאבד את המימון הזה. מכיוון שאת לא עסוקה במיוחד..."
 "איך אתה יודע שאני לא עסוקה במיוחד?" היא שאלה באותו טון מנומס לפני שהספיקה לעצור בעצמה.

בריאן כחכח בגרונו. "ובכן, את פשוט יושבת כאן..."
 "גם קווין פשוט יושב שם. צופה בסרט בטלפון שלו," אמרה והחוותה בראשה לעבר השותף שלה למעבדה בצדו השני של החדר, שצחק בתגובה על דבריה שראה. קולה עדיין היה רגוע ומנומס, אך היא ראתה את גבותיו של בריאן מתכווצות בעצבים.
 "תראי, את חושבת שאני לא הייתי צריך לעשות דברים מהסוג הזה כשהייתי במעמדך? או שאת חושבת שאת כל כך מיוחדת שאת לא צריכה לעבוד קשה כמו כולם?"

לדי שאפה עמוק. היא עבדה קשה יותר – כל כך הרבה יותר קשה. זו היתה הבעיה. כשעבדת קשה פי שניים כל הזמן, העבודה בקצב הממוצע נתפסה כעצלנות.

"לא," היא אמרה בשקט. "אני לא חושבת ככה."

למה עניתי לו בכלל? למה?

היא למדה מוקדם בחייה שלהתעמת עם אנשים בעמדת כוח גרם לך להיות לא רצוי, ולא רצוי, פירושו לאסוף את כל הדברים שלך בשקית אשפה מפלסטיק שחור ולהישלח חזרה למערכת האימוץ.

היא בלעה את גל הבחילה הקצר ונזכרה מה למדה בסדנת הנשים ב־STEM. היא חייבת לקבוע את גבולותיה, או שאנשים יניחו שאין לה כאלה.

"אין לי בעיה לעבוד, אבל זו בקשת המענק הרביעית שאתה מבקש ממני לעזור איתה," אמרה. "ותן לי לנחש, היא חייבת להיות מוגשת השבוע?"

בריאן הנהן בנוקשות.

"קווין מעולם לא הכין בשבילך בקשת מענק," היא אמרה בעדינות, למרות שנמאס לה להיות עדינה. היא פשוט היתה עייפה. "סיבה אפילו טובה יותר שאת תעשי את זה," התעקש בריאן. "לא תעשי טעויות."

והנה זה קרה; אם היא תמשיך להתווכח היא תעבור גבול, וככל שלא רצתה להיכנע, היא ידעה שכשהיא מתעקשת, היא נתקלת בדרך כלל בקיר לבנים. היא היתה צריכה פשוט לקחת את הטפסים בחיוך ולשתוק.

"בטח. אני אתחיל מיד. מצטערת."

היא הזיזה את ספר הלימוד שלה ולקחה את הניירות, מתאפקת שלא לקמט אותם לכדור, ובריאן הלך, בקושי אומר תודה. לדי נשמה נשימה עמוקה ומרגיעה.

פוסט־דוקטורנטים חראות הם זמניים, אך תגליות מדעיות הן לנצח.

כשפקחה את עיניה, טרישנה, חברתה למעבדה וסטודנטית לכריאות הציבור, התבוננה בה מעבר לשולחן. שערה הכהה הארוך נמשך לאחור והיה מכוסה, ומשקפי הבטיחות העצימו את הכעס בעיניה.

"הוא כזה אידיוט," אמרה טרישנה, ולדי הרשתה לעצמה רגע של אחווה לפני שמשכה בכתפיה. "זה בסדר," אמרה בעליזות.

היא חייכה אל טרישנה וקיוותה שהבעתה אינה רצחנית כמו שהרגישה.

"זה לא בסדר. זין על בריאן", התעקשה טרישנה, וגבותיה התרוממו מאחורי משקפיה. "הוא בטח מקנא בפרקטיקום שלך עם כוח המשימה למחלות של ד"ר קריליג בקיץ הקרוב, את יודעת. זה נשמע כל כך מגניב 'כוח המשימה'! כמו המימי הזה שרץ ברשת עם הבחור במשקפי שמש. 'אני כאן כדי לרפא מחלות וללעוס מסטיק, ובדיוק נגמרו לי המסטיקים'."

טרישנה תפסה שתי מבחנות והפתה אותן בצורה מאיימת סביב המעבדה.

לדי אולי היתה צוחקת אם טרישנה לא היתה מציינת כרגע עוד אחת ממגוון הבעיות שלה. היא עלעלה במסמכי המענק שבריאן השאיר לה. "כן, אני מצפה ללמוד המון בקיץ הזה."

מה שהיא רצתה לומר זה שהיועץ שלה, ד"ר קריליג, הפסיק להגיב על הודעות הדוא"ל שלה ועל שיחות הטלפון שלה, ולמעשה לא היה לה מושג מה קורה עם עבודת השטח שהיתה אמורה לבצע בקיץ, אבל שיתוף אחרים במידע כזה מאוד לא אפיין את לדי.

"נראה שלכוח המשימה יש דינמיקה נהדרת", הוסיפה. היא ידעה שטרישנה מצפה ממנה ליותר התרגשות, וכל עוד אמרת שטויות עם חיוך גדול מספיק, אנשים לא הבינו שחוסמים אותם. "הם עשו עבודה נהדרת בהשתלטות על ההתפרצות האחרונה של מחלת הלגיונרים."

להיות ידידותי כלפי חוץ תוך שמירת אנשים בריחוק היה הטבע השני של לדי. היא חשבה על זה כעל דו־שכבת הפוסטפוליפידים החברתית שלה: גמישה, דינמית ונועדה להפריד את החלקים החשובים של עצמה מהסביבה החיצונית שעשויה להיות מסוכנת. זה עבד לפרוקריוטים במשך עידנים, וזה הספיק לתלמידת תואר שני שבורה, שהיתה רק מעט יותר גבוה בסולם האבולוציוני.

"מתי את מתחילה?" שאלה טרישנה.

"עדיין לא ערכנו אותי. דוקטור קריליג די עסוק." שני הדברים היו גרסה כלשהי של האמת.

"אווווו, אולי הוא עסוק במגפה כלשהי?" טרישנה הציעה.

"שמעתי שבשנה שעברה, כשמקרים של נגיף הזיקה החלו לצוץ, הוא נעדר לכמה ימים."

לדי לא איחלה התפרצות מגפה לאף אחד, אבל זה עשוי להסביר למה עבר יותר משבוע מאז ששמעה ממנו. שבוע הרגיש כמו נצח כשהפרקטיקום שלה, התזה, ואולי כל הקריירה שלה היו על כף המאזניים. אילו רק ד"ר קריליג היה בעל מוטיבציה כמו הספאמרים הניגרים שלה – או הת'סולואים, ליתר דיוק – היא לא היתה במצב הזה.

"מה איתך?" שינתה לדי את הנושא.

"אה, אני נוסעת למיין בשבוע שאחרי הבחינות."

הטלפון של לדי רטט, והיא ראתה ציוץ של חברתה פורשיה על הצג.

>יש לנו השקה בגלריה שאני מתמחה בה מחר בערב. יין וגבינה

חינם! את אוהבת יין וגבינה חינם! {אימוג' פנים מחייכות}<

לדי אהבה כל סוג של אוכל ושתייה חינם, אבל בשביל זה היא היתה חייבת להידחס בגלריית האומנות הטרנדית עם מאה אנשים בעלי דעות משוכפלות. וסביר להניח שהיא תצטרך גם להתמודד עם פורשיה השיכורה. פורשיה השיכורה לא היתה חלק מרשימת המטלות הארוכה כאורך הגלות של לדי.

>> אני צריכה לעבוד במכון עד תשע מחר. {אימוג' זועף}

<<

>> אבל לא ראיתי אותך מלא זמן! אולי נוכל להיפגש לשתות

אחרי? {אימוג' אצבעות שלובות}<

>> אולי! <<

ואולי לא. פורשיה היתה החברה הכי טובה שלה, אבל לדי היתה תשושה מכדי להתמודד עם חסרי דאגות שיכורים. היא רצתה כוס יין אחרי יום ארוך כדי שתוכל להירגע, לא כהקדמה לליל הוללות. לא היה לה שום דבר נגד הוללות, אבל לא היה לה זמן לזה – או לחרדה שהתעוררה בה בכל פעם שפורשיה נפנפה למלצרית או הלכה שוב לבד.

פורשיה היתה ההוכחה המושלמת לקיום קרום התא החברתי של לדי. ברגע שמישהו החליק, לדי לא יכולה היתה שלא לדאוג לו, ולדאגה לא היו תוצאות קונקרטיות בעולם האמיתי מלבד לנקז ממנה את האנרגיה הנחוצה לה.

>אה, בדקת את תוצאות הסינון הגנטי שלך? אני 73% אפריקאית ו-17% אירופאית. אני צריכה לבשר את זה לאמא שלי, שאנחנו בעצם לא צאצאי שבט הצ'רוקי.<
>> אוי. הייתי מחכה עם השיחה הזאת. את יודעת שאני לא

מאמינה ברמת הדיוק של הבדיקות האלה.<<

פורשיה קיבלה כמה ערכות של בדיקות דנ"א באיזה אירוע פרסומי למובילי דעה ולאושיות ברשתות החברתיות, ונתנה אחת ללדי. לדי התפתתה לרגע לגלות יותר על הרקע שלה, אבל כשהגיע האימייל עם התוצאות, היא מחקה אותו.

מה זה משנה? היא היתה 100% ניו יורקית, וזה כל מה שהיא צריכה לדעת. כמובן, המאגר הגנטי קישר אותך לקרובי משפחה אפשריים, אבל...

אבל מה? היא שרדה ילדות לא כל כך נהדרת, היא היתה בדרך להפוך לאפידמיולוגית נהדרת למדי, והיא לא היתה זקוקה לנתונים מזויפים מדעית כדי להכניס גורמים מערערים לחייה. היא היתה בסדר.

"את מסתדרת עם בקשת המענק?" קרא בריאן ממקום כלשהו במעבדה. "את מבינה הכול?"

הוא הרים כלפיה אגודלים בעידוד. היא רצתה להשיב בהרמת אצבע אחת, שונה משלו, אבל במקום זאת חייכה אליו חיוך רחב ומאולץ.

"הכול בשליטה!" היא אמרה בזריזות, מייחלת שזה היה נכון.

2

שולח: LikotsiAdelele@KingdomOfTheSolo.the

נושא: רחוק! חוזה נישואים

לגברת סמית' המוערכת,

אני שוב שולחת אימיל, בתקווה כנגד כל היגיון לתגובה. למרות עברות הורייך בעבר, את עדיין זוכה לברכתם המיטיבה של המלך לרומו והמלכה רמטלה ממלכת ת'סולו, והחוזה שלך עם בנם עדיין תקף. זה חיוני שתיצרי איתי קשר מידי באשר לאירוסייך להוד מלכותו הנסיך ת'אביסו.

לדי קיללה את אלוהי מסנני הספאם, שוב, כשנכנסה באותו הערב לדירת הסטודיו הצפופה שלה באינווד. היא קיללה גם את עצמה על ששכחה לזרוק את האשפה לפני שהלכה מתוך שינה לספרייה של האוניברסיטה באותו הבוקר – בדירה שרר ריח של הטייק-אאוט הסיני הזול שאכלה שני לילות לפני כן.

היא השליכה את התרמיל שלה על הרצפה ומשכה את שקית הניילון הסגורה ועליה הכיתוב הנלהב "תודה רבה!" מידית דלת הכניסה שלה. קולות חייהם של שכניה הדהדו במסדרון עם צעדיה כשעשתה את דרכה אל פיר האשפה: גברת גרסיה בצד השני של המסדרון, אלמנה גמלאית שהקליטה את הטלנובלות שלה וצפתה

בהן בעוצמת הקול הכי גבוהה בכל ערב כשחזרה הביתה מעבודת ההתנדבות שלה; ג'ידן וכן, הילדים בדירה 3, שנראה שתמיד צוחקים בטירוף על משהו; בוקה, התוכי שקילל בליטאית בכל פעם שמישהו עבר ליד דלת דירה 8.

היא גם יכולה היתה להריח את שכניה: ארוחות ערב שהוכנו בסגנון של ארבע יבשות לפחות, בתוספת תרומתו הצמחית של ההיפסטר המסטול שעבר לבניין כמה שבועות לפני כן.

חדר האשפה מיזג את כל הריחות האלה, ואז התסיס והעצים אותם. היא עצרה את נשימתה כשנכנסה לחדר הקטן, משתמשת בשרוויל שלה כדי לפתוח את הדלת המכוסה חידקים, ושמטה לפיר האשפה את שרידי הפריינג ביצים שלה. הטלפון שלה רטט בכיסה, ובהבזק של כעס שקלה לזרוק גם אותו פנימה. עם זאת, זה יהיה רק פתרון זמני לבעיית הספאם המעצבנת שלה, והיא עבדה קשה מכדי להתייחס לטלפון שלה כחד-פעמי.

למרבה מזלה, היא מצאה דירה בדמי שכירות מבוקרים, שאליה נכנסה מיד אחרי התיכון, ומצאה עבודה במשרה חלקית בחדר האוכל המפואר במכון שהרוויחה בה סכום נהדר לשעה יחסית לעבודות מלצרות, אבל הטלפון עדיין גזל נתח גדול מהתקציב שלה. נתח שהיה יכול לשמש לפירעון של הלוואות התואר הראשון שלה, או לפחות לתשלום חלק מהריבית. ההלוואות ניתנו לה בריבית טובה, אבל אז הן נמכרו לאיזו חברה שהתכוונה לסחוט כל פראייר שלא הצליח לשלם על השכלתו הגבוהה. המחשבה על כל הכסף שהיתה חייבת לגורמים ממשלתיים שונים גרמה לה לרצות להניח את הטלפון בבטחה ולקפוץ אל תוך פיר האשפה בעצמה. ומי באמת היה שם לב אילו עשתה זאת, חוץ מגובי החובות? ואולי פורשיה?

היא חזרה לדירתה, קרצפה את ידיה בכיור בחדר האמבטיה הזעיר שלה, ואז התמוטטה על הפוטון הקשה שלה.

היא התכווצה. אני באמת צריכה להשיג מזון אורתופדי. היה לה די כסף לשרד את הפוטון, אבל המוח שלה דחה את

ההוצאה והניח אותה על בימת לדי העתידית, לזמן שבו יהיה לה מספיק כסף לבצע רכישות כאלה, בלי לבדוק שלוש פעמים את מצב חשבון הבנק שלה לפני שתקנה משהו. לדי לא ידעה כמה כסף נחשב למספיק, אבל היא היתה בטוחה שהיא לא קרובה לזה.

היא נמתחה ועצמה את עיניה, דוחקת מחשבות על כסף ועל עתידה הלא בטוח. גופה כאב משעות עבודה על רגליה במכון, ומוחה הפך לעיסה מרוב לימודים וניסיונות לא לדאוג למחקר השטח שלה.

היא היתה מאופקת כשקריליג הציע לה את ההתמחות בקיץ, שכן התרגשות היא רק שם אחר לציפייה, וציפיות הן הדרך המהירה ביותר לאכזבה. אבל אז היא קראה פוסט בבלוג girlswithglasses.com על צמצום ההישגים שלך. הפוסט עודד את הקוראות לכתוב את ההישג האחרון שלהן בתגובות, והיא פרסמה באנונימיות, "קיבלתי את הפאקינג התמחות!!!!" היא התענגה על הלייקים והעידוד מצד מגיבות, אבל עכשיו הרגישה שהיא משלמת על כך בעינויי הציפייה לתגובה של קריליג.

והיה גם הספאמר שחשב שהיא שחצנית מספיק להאמין שהיא עשויה להיות נסיכה....

ציוצים מתוסכלים מפינת הדירה שלה חדרו את הרהוריה, והיא קפצה מהמיטה, מדורבנת מתחושת אשמה מהירה וחדה שאכזבה מישו – או משהו – שתלויים בה להישרדותם.

"מצטערת! שיט, אתם בטח גוועים ברעב!" היא מיהרה לכלוב הקטן הסמוך לחלון היחיד בחדר, שנשקף ממנו נוף מרהיב לקיר הלבנים של הבניין הסמוך. זה לא היה הרבה, אבל גראם-P וגראם-N נועדו להפוך לנבדקים תחת המיקרוסקופ של חוקר כלשהו, כך שהיא היתה די בטוחה שהם מעריכים את זה.

שני עכברי המעבדה הלבנים קפצו בהתרגשות, כשידיהם הוורודות הקטנות נדחקות לזכוכית כשהיא התקרבה. זה היה יום שישי, מה שאומר שהיא הגניבה להם קצת אוכל עתיר שומן מהמעבדה.

"כן. בדיוק מה שאתם אוהבים," אמרה, הוציאה את כלי הטאפרור מהתיק שלה והטילה את הכדוריות החומות דרך הרשת שבראש הכלוב. הם צייצו בהערכה ומיהרו לאסוף את הארוחה שלהם.

"מה אתם חושבים?" היא שאלה ונשענה על אדן החלון. שני זוגות של עיניים שחורות קטנות הביטו אליה. גראם-P הפסיק ללעוס את הכדורית שהחזיק בכפותיו, כאילו חיכה שהיא תמשיך.

"אני נראית לך עשויה מחומר של נסיכה?"
גראם-N הפנה את גבו לחפש עוד אוכל, ולדי נאלצה להסכים איתו.

היא לא ידעה למה הרמאים הת'סולואים בחרו בה כמטרה בהתחשב במצב חשבון הבנק שלה ובחייה. היא הביטה סביב דירתה הקטנטנה, בריהוט הנקי שאפשר היה בבירור להבחין שהוא יד שנייה, שרכשה מחנויות צדקה ואספה מערמות זבל על מדרכות, בגלויות ובהדפסים הזולים שהיא מסגרה כדי להעניק קצת אופי למרחב המגורים שלה. כמו רוב חייה, עיצוב הפנים שלה הורכב משאריות של אחרים. הרמאים כנראה צריכים לשפר את קריטריוני החיפוש שלהם.

או – אולי הם פגעו ממש במטרה.
האנוכיות של ההורים שלך... היא לא חשבה על ההורים שלה כל כך הרבה זמן, אבל האימיילים מהליקוטסי הזה עוררו בה שוב תהיות. היא כמעט ענתה, כמעט, ואז הזכירה לעצמה שככה הם מפתים אנשים. אולי קיים מאגר חולני של ילדים שגדלו באומנה בלי שאומצו או התאחדו עם בני משפחה.

לדי נשמה עמוק לנוכח סערת הרגשות שהתעצמה בחזה שלה, תחושה שלא חוותה מאז היתה בת שמונה-עשרה וישבה בחדר המעונות שלה בקולג', מתבוננת בהורים מכל הסוגים, שעזרו לילדיהם במעבר. היא שיקרה ואמרה שהוריה כבר עזבו כשאנשים שאלו היכן הם; היה קל יותר להתמודד עם זה מאשר עם המבט

המרחם שקיבלה כשאמרה את האמת. כמה מחבריה ללימודים גם בתואר הראשון וגם בתואר השני סיימו את לימודיהם במחשבה שהוריה גרים בפוקיפסי. זה לא משנה; האנשים האלה היו חלק מהסביבה החיצונית של חיי הקולג'.

לדי הדחיקה את המחשבות הסבוכות.

האימיילים היו יותר ממטרד חולף. הם היו תזכורת למה שאיבדה. היא היתה מבוגרת עכשיו, עושה את דרכה בעולם, ועושה עבודה טובה לעזאזל. אבל חלק ממנה יישאר תמיד הילדה בת הארבע המסתתרת בארון בית אומנה לא מוכר, לא מסוגלת לעכל שלעולם לא תראה שוב את הוריה.

היא נזכרה בעור השחום של אביה ובחיוכו שנראה כאילו עזר לו לשנות את העולם. היא נזכרה שלאמה היה ריח פרחים וחמאת שיאה, ובתחושה של להיות מכורבלת בזרועותיה. אבל זה היה הכול, מלבד כמה שברי זיכרונות שהתפוררו גם אם נאחזה בהם חזק מדי. היא לא ידעה מי הם או מי היא, וכל אחת מהודעות הדוא"ל הזכירה לה את לב העניין: היא היתה לבד.

גראם-P צייץ ומיהר לצד הכלוב הקרוב לה. הוא לחץ את כפותיו כנגדה, כאילו חש את בעצב שלה. היא נגעה בזכוכית בהערכה בקצות אצבעותיה ונאנחה.

אין פתטי מזה, חשבה לדי, סוגרת את החלון והולכת כמה צעדים למטבחון. להתנחם ממכרסם.

הטלפון שלה רטט, אבל היא התעלמה ממנו, בידיעה שזה עוד אימייל מעצבן או הודעת סמס מפורשיה שבודקת אם היא שינתה את דעתה בנוגע לצאת לשתות משהו. שתי האפשרויות קסמו לה באותו מידה, היות שפורשיה עדיין ראתה בהנגאובר בילוי מהנה.

לדי הציצה בטלפון, הצג הזוהר תפס את תשומת לבה. אולי היא צריכה ללכת. כבר הרבה זמן היא לא עשתה משהו מהנה, ובילוי עם חברתה הטובה בריא יותר מלדבר עם עכברים. אבל המחשבה על ויכוח מזויף עם זרים בבר או גרוע מזה, להתמודד עם השאלה של פורשיה מה לא בסדר איתה, החליטה בשבילה. שיחה על מה

שקורה עם קריליג ועם הספאמר שלה היתה הופכת אותם לאמיתיים מדי, ופורשיה תנסה לתקן את זה, כמובן, כי פורשיה היתה שקועה בתיקון העולם. תיקון כולם, מלבד עצמה.

לדי הושיטה יד למקפיא. היא בילתה את הלילה עם בן וג'רי, שלא שאלו שאלות ולא נגעו בנושאים רגישים, אלא אם כן היה מדובר בצימוקים ורום. הם לא היו מקיאים על נעליה, ובוודאי לא היו צוחקים עליה בגלל שהתמכרה לפנטזיה הילדותית שאולי, רק אולי, הרמאי מת'סולו אמר לה את האמת.

לדי התעוררה מחלומות על שיעורי התיקון של בונפרוני לקולות חבטות. השעון המעורר שלה עדיין לא צלצל, כלומר, השעה מוקדמת או מאוחרת מדי לעבודות בנייה ברחוב. היא יכולה היתה להתקשר למוקד העירוני ולהתלונן, אבל הם בכל מקרה לא יעשו כלום. זאת היתה גלולת הפלצבו של מספרי החירום. היא הניחה את הכרית על ראשה.

החבטות התחדשו כשהיא החלה לשקוע שוב בשינה, והיא הבינה שזה לא בחוץ. החבטות הגיעו מהבית.

"לדי! אני חייבת להשתמש בשירותים!" קול מוכר קרא מחוץ לדלת הכניסה שלה.

אה, זין.

פורשיה. בדלת של לדי באמצע הלילה, במקום בדירה שלה בברוקליין. שוב.

לעזאזל. הלכה לי שנת החלומות.

היא היתה כל כך עייפה, שחשה את הדחף לבכות בגלל חוסר ההגינות. היא יכולה היתה להעמיד פנים שהיא לא בבית, אבל יהיו לכך שתי תוצאות אפשריות: (1) אחת משכנותיה תתעורר ואולי תעשה עניין; (2) פורשיה תשוטט ותשאיר את לדי מודאגת ותוהה אם היא הצליחה להגיע הביתה.

שתי התוצאות ידירו שינה מעיניה, ולכן פתיחת הדלת תחסוך לה זמן ואנרגיה, ואולי גם ביקור במיון.

בשביל זה יש חברים, נכון?

היא זחלה מהמיטה, שחררה את שורת המנעולים בדלת ופתחה אותה. הריח המובהק של פאב אירי הכה בנחיריה, והיא סתמה את אפה.

"את בסדר?" שאלה לדי מתוך הרגל. כך הגיבה בבקרים שבהם התעוררה להודעות טקסט של שכרות. עם זאת, פורשיה נראתה בסדר; יותר מבסדר.

יום אחד לדי תעשה מחקר על איך חברתה תמיד כל כך מסודרת, אפילו כשהיא בתחתית. מכנסי השנהב הדקיקים של פורשיה היו מעט מוכתמים, והחולצה החומה הצמודה שלה היתה מכופתרת כראוי. העגילים, השרשרת והצמידים שלה היו תערוכת של בווה שיק קלאסי מעורן שהתאים לה בצורה מושלמת. הטבעות שלה מציפו זהב חלוד בלטו לעין, ועורה החום־בהיר היה זוהר וחלק מלבד כמה נמשים.

הדבר הבעייתי היחיד היה עיניה, מלאות בדאגה שניבטה בהן לעתים קרובות אחרי כמה משקאות, דבר שלדי לא הצליחה להבין בכל שנות חברותן. היא לא הצליחה גם לשכנע את פורשיה לדבר עם מישהו שתפקידו להבין זאת.

"אני בסדר. אני מקווה שאני לא מפריעה לך," אמרה פורשיה בקול רך ושיכור רק במקצת, בעודה פוזלת לדירת הסטודיו של לדי. "פשוט לא ראיתי אותך מזמן, והתחלתי לדאוג כששלחתי הודעות והתקשרתי ולא הגבת. האפטר־פארטי היתה לא רחוק מכאן – טוב, האפטר־פארטי היתה רק אני והאומן בדירה שלו – אז החלטתי לעצור ולראות אם את עדיין בחיים."

פורשיה גיחכה ומשכה בכתפיה, וחלק מהכעס של לדי התמוסס. חלק זעיר. מיקרוסקופי. היא היתה עסוקה מכדי להיפגש בשבועות האחרונים, למרות בקשותיה החוזרות ונשנות של פורשיה להיפגש לארוחת ערב, למשקה והזמנות לאירועים אומנותיים שונים. ופורשיה דאגה – אף אחד מלבד פורשיה לא דאג באמת ללדי מאז שעברה מאומנה למגורים לבד. אבל להופיע שיכורה על סף

דלתו של חבר באמצע הלילה לא היה מגניב, גם אם מתוך כוונה טובה; וזו לא היתה הפעם הראשונה, ואפילו לא החמישית, שזה קרה.

לדי דיברה עם פורשיה גם כחברה וגם כאשת מקצוע לעתיד בתחום הבריאות. בכל דיון כזה פורשיה הבטיחה לצמצם את הבילויים במסיבות, ולדי המתוסכלת הסבירה שהיא לא תמשיך להתמודד עם שיגעונות השכרות שלה; שתיהן בלעו את השקרים בקלות, כי מה האלטרנטיבה?

"לדי?" היה שמץ פאניקה בקולה של חברתה. בתור מישהי שחצתה ללא הרף את הגבולות עם לדי, פורשיה היתה רגישה במיוחד לאנשים שמתעצבנים עליה.

לדי נאנחה.

"זה אמצע הלילה, אז כן, את מפריעה לי. אבל מכיוון שבאת לוודא שלא נרצחתי על ידי רוצח סדרתי, זה בסדר כנראה," אמרה לדי וצעדה הצדה כדי שפורשיה תיכנס.

זה לא בסדר.

פורשיה דידתה לדירה ופנתה פנייה חדה ימינה, מתמרנת לחדר האמבטיה שנראה שנבנה לנערת גומי.

לדי ניגשה למטבח הזעיר שלה, מילאה בקבוק מים ושמטה פנימה מולטי־ויטמין תוסס. היא עמדה לרגע, התבוננה בבועות שבזכוכית, האזינה למוצרי הטיפוח שלה נופלים מהמדפים בחדר האמבטיה והרגישה פעימת אנוכיות בכל הווייתה.

האם לא יהיה נחמד אם מישהו ידאג לי פעם אחת? מניסיונה, אלא אם כן הם קיבלו משכורת, איש לא התעניין בתפקיד הזה. צליל הורדת מים נשמע בשירותים והתרסקות של משהו שפגע ברצפת האריחים. לדי התכווצה.

"רציתי גם לוודא שאת בסדר אחרי כל העניין עם קלרנס," אמרה פורשיה כשיצאה החוצה, מנגבת את ידיה במכנסים. היא שלפה את הטלפון שלה, שהיה לפחות שלושה דורות מתקדם מהטלפון של לדי וכפול בגודלו. "אני צריכה להחליף את הנר שלך. אני

מזמינה אחד עכשיו והוא יגיע מחר. ואת צריכה להשיג כמה מגבות ידיים חדשות; אני אוסיף אותן להזמנה." לדי מצמצה.

נר? בסדר. מגבות? אלה שהיו לה היו בסדר. קלרנס? היא כבר שכחה את מערכת היחסים הקצרה הזאת; הודעת טקסט שקפצה בזמן הלא נכון מהצר שלו חשפה את טבעו האמיתי. כמה שבועות של חופש מסיפורי ענף הכספים המשעממים שלו הוכיחו איזו ברכה היו מליסה וה"אני עירומה ומחכה" שכתבה לו. "אממ, תודה? אבל קלרנס הוא היסטוריה. הוא נכנס לרשומות גברים חסרי ערך בניו יורק." היא הושיטה לפורשיה את הבקבוק. "עם תשעים וחמישה אחוזים מהחברים שלך."

"טוב." פורשיה בחרה להתעלם מההתייחסות לחיי האהבה שלה, ובמקום זאת צנחה על הפוטון והחלה לשוטט בטלפון שלה תוך לגימה מהבקבוק. "אנחנו צריכות להרוג אותו? אני אעזור לך להעלים את הגופה. את יודעת שלמשפחה שלי יש אדמות בכל רחבי הצפון-מזרח. אוי, תראי את מגבות הידיים האלה עם מיקרוסקופים קטנים!"

היא הרימה את הטלפון שלה לעבר לדי. "אין צורך להרוג את קלרנס, הוא קיבל עונש מספיק גדול לחיות עם עצמו," אמרה לדי ובחנה את הטלפון. "והמגבות חמודות, אבל אני יכולה לקנות בעצמי." "למה? אמרתי שאשלם עליהן. ואנחנו עדיין צריכות לסלק אותו," אמרה פורשיה בנמנום.

לדי נדה בראשה. פורשיה אולי תהרוג בשבילה, אבל היא תעשה את זה עם סכין סטייק מהודרת של טיפאני או של כל מותג יוקרתי אחר, ולא סתם בסכין גסה. ואם היא כן תשתמש בסתם סכין גסה, זה יהיה איזה נשק אומנותי שהיא עיצבה באחת הסדנאות שלה, מזכוכית שנאספה בחוף או משהו כזה.

פורשיה היתה סטודנטית נצחית, ניסתה כל מה שעניין אותה, ואז המשיכה לדבר הבא שתפס אותה. היא יכולה היתה להרשות

לעצמה לשוטט ככה, היא יכולה היתה לבחור מתוך גחמה היכן ללמוד ובאיזו רצינות. לדי ניסתה לא להתמרמר על זה, ולרוב גם הצליחה. פורשיה לא בחרה להיות ריצ'י ריץ' יותר מכפי שלדי לא בחרה להיות אנני היתומה הקטנה.

לדי חזרה למיטתה וניסתה לתפוס עוד כמה דקות שינה. היא עמדה לחפור על נתונים ביו־סטטיסטיים לארוחת בוקר עם קבוצת הלימודים שלה, ואז חיכתה לה משמרת ארוכה במכון, עם עוד לימודים כדי להגיע למכסה היומית – ועוד חריקת שיניים על ההתמחות שלה, אם קריליג לא יחזור אליה.

"לדי?"

"מה קורה?"

"לא ממש לא הפרעתי לך, נכון?"

לדי עדיין היתה עצבנית, ולא רצתה לעודד הרגלים רעים, אבל חלק בה שמח שפורשיה קפצה לביקור. היא היתה מוצפת מלימודים ומעבודה, ושכחה שאינטראקציה אנושית יכולה להיות מהנה במקצת.

"לא. לא הפרעת."

פורשיה הגיבה בנחירות קלות; היא כבר ישנה. לדי נאנחה והביטה אל תוך החושך; היא היתה ערה לגמרי. היא לא הקדישה מחשבה לפְּרֵדה האחרונה שלה, אבל עכשיו תהתה למה פורשיה דאגה שקלרנס יחזור – לדי מעולם לא ציפתה שהוא יתחרט. היא היתה כמו פיסת סקוטש פגום; אנשים ניסו לדבוק בה, אבל היה משהו לא בסדר בבסיס העיצוב שלה. עשרים ומשהו שנים של איסוף נתונים, החל מאותה משפחת אומנה ראשונה בגיל חמש, תמכו בהשערה זו. הביקורים השיכורים של פורשיה בשעות הלילה המאוחרות היו מדאיגים, אבל לדי עדיין היתה המומה בכל פעם שחברתה דאגה מספיק כדי לקפוץ לביקור.

האם זו הסיבה שאת מוכנה לסבול את השטויות שלה?

לדי זזה על הפוטון והרחיקה את המחשבה הלא נוחה, אך לא הצליחה להתחמק ממחשבה אחרת: זו היתה הקלה כשגילתה על

הבגידה של קלרנס – הוא הוכיח שהשערת הסקוטש שלה נכונה. וכשהוא משך בכתפיו ואמר, "זה לא שאת אוהבת אותי," הוא לא טעה. קרונם התא החברתי שלה שמר על לבה מוגן.

ובכל זאת... היא תהתה איך זה יהיה להכניס מישוהו ללב. לא קלרנס, שהיה חבר של "שבור את הזכוכית במקרה חירום", אלא מישוהו שאולי יוכיח שההשערה שגויה.

זה יהיה... מפחיד.

לדי זזה בחוסר נוחות, כאילו מתפתלת מהמחשבות שאיימו לכבול אותה, ופורשיה רטנה בצד השני של המיטה.

היא היתה בסדר לבר. היא תמיד היתה לבר. ואם אף אחד טוב לא יצליח לחדור את המחסומים שלה, גם זה יהיה בסדר.

פשוט בסדר.

היא שכבה שם, בוהה בתקרה, מנסה לשכנע את עצמה להירדם. למוחה היו רעיונות אחרים, הוא לקח אותה לסיור מודרך בכל העבודות שעליה להשלים והולך אותה להבנה שחוסר יכולת להשלים זאת יביא לכישלון נחרץ ונורא. לבסוף, כמו עכבר על גלגל שמשלים סיבוב מלא, היא מיצתה את בחינת כל הדרכים שבהן היא יכולה להיכשל וההשלכות של כל אפשרות, והחלה לגלוש לשינה.

הו אלוהים, כן, זה כל כך יותר טוב מסקס, מי צריך גבר? היא חשבה כשנמשכה אל חשכת השינה המתוקה... ואז הטלפון שלה רטט.

היא כמעט בכתה על חוסר הצדק, אבל הושיטה את ידה העייפה כדי לוודא שזה לא אימייל מד"ר קריליג.

נושא: הזמן הוא המהות

שולח: LikotsiAdelele@KingdomOfTheSolo.the

גברת סמית',

אני יודעת שקיבלת את ההודעות שלי – אני יכולה לראות שהן

נקראו. אני לא יודעת למה את מתעלמת מניסיונותיי ליצור קשר.
עלייך להגיב ברגע זה או -
"בת זונה", נהמה.

הפעם היא לא מחקה את הדוא"ל. הם רצו תגובה? היא
תציית.

נושא: Re: הזמן הוא המהות
שולח: N.Smith@webmail.com
לך. תודיין.

3

”הוד מעלתך –”

ת'אביסו פקח את עיניו, התנוחה שלו על שולחן העיסוי הבטיחה כי נעלי העור האיטלקיות של עוזרתו האישית יהיו בקו הראייה הישיר שלו. הם כבר היו כמה שעות במטוס לניו יורק, אבל הוא היה בטוח שאם ירים את עיניו, ליקוטסי עדיין תהיה עם ז'קט החליפה המחויט שלה, האפורה והעניבה, והחולצה שלה עדיין תהיה חלקה כאילו ממש הרגע גוהצה. הוא מזמן פרש מהמרוץ לתואר המתלבש הכי טוב בארמון.

אבל הוא לא הסתכל למעלה. הוא עצם את עיניו והתרכז בידיה הזריזות של המעסה שעבדו על גופו. קצות אצבעותיה לחצו על שריריו שהיו נוקשים לאחר שלושה ימים של סבבי פגישות עסקים מלחיצות בליכטנבורג. עבודתה היתה מאמץ חסר תוחלת בהתחשב בפגישות שחיכו לו בניו יורק, אבל ת'אביסו שאב הנאה היכן שהיה יכול. הצהובונים שדיווחו על חיי היום-יום של בני המלוכה היו מאוכזבים מאוד אילו היו יודעים שהרווק המבוקש ביותר באפריקה בילה את רוב זמנו בלחץ של עבודה ובניסיונות להשיג הקלה מהירה במתח כמו רוב בני התמותה הפשוטים.

"אדוני?" ליקוטסי המשיכה.

ת'אביסו משך באפו בעוגמת נפש. הוא רצה רק את רגע השקט הקצר הזה לפני שהגלגלים ייגעו בקרקע והטירוף יחל שוב. הוא התפתה ללחוץ את ידיו על אוזניו ולצרוח כפי שעשה בילדותו – התקפי הזעם שלו היו אגרדיים, והמלך והמלכה העירו לא פעם שהוא בר-מזל שהוא היורש היחיד לכתר עקב הדרך שבה בחן את סבלנותם.

הם העירו שהוא היורש היחיד לעתים קרובות.

בלי לחץ.

הצליל של נעל אחת מתופפת על השטיח הוסיף רעש רקע מעצבן למוזיקה המרגיעה שהתנגנה לאורך העיסוי. ת'אביסו ידע מה המשמעות של התיפוף הזה: לליקוטסי היה משהו חשוב לומר לו. אולי משהו שקשור להסכם הסחר של האיחוד האפריקני. "הם עושים מאיתנו צחוק עם ההצעה הזאת, הנסיך ת'אביסו. עלינו לדחות זאת!"

ואולי היתה התנגשות נוספת עם החקלאים הדרום-אפריקנים שפלו לאדמות ת'סולו. "אם הכתר לא יגן על אדמותינו, ניאלץ להגן על עצמנו, הוד מעלתך."

היה גם התאגיד שרצה לכרות בת'סולו מינרלים נדירים הדרושים למסכי הטלפונים הניידים ולמכוניות ההיברידיות. באופן שבו הם לחצו, היה אפשר לחשוב שהפריטים הללו חשובים יותר מהעתיד האקולוגי של ממלכה אפריקאית קטנה. "זה יכול להיות מאוד משתלם לקופה של ת'סולו, הוד מעלתך. אני שר האוצר ואני יודע על העניינים האלה יותר ממך. תבטח בי."

והמדאיג מכולם, אולי הוריו סוף-סוף מימשו את האיום למצוא

לו כלה, מכיוון שהוא לא נקט אמצעים רציניים לקיומה העתיד של השושלת המלכותית של מושואשו.

"בן, אתה דוחה את חובותיך יותר מדי זמן. הנתינים שלנו דואגים לעתיד הממלכה, ישנן לחישות על מזל רע."

נראה שכולם רוצים ממנו משהו או זקוקים ממנו לדבר-מה, ומספר האנשים שראו בו גם ספק וגם מגן גדל דרך קבע. זה היה כמו חול טובעני, תחומי האחריות; זה שאב אותו עוד קצת ועוד קצת מהרגע שנולד. לפעמים ת'אביסו היה בטוח שהלחץ ימוטט אותו. הוא היה נסיך שיהיה מלך, ולא נראו שום פרישה באופק, שום הפוגה, מהמחויבויות שלו לעמו.

ת'אביסו כל כך רצה הפוגה. אבל אפשרות זו לא היתה זמינה לבן יחיד. ת'אביסו ניסה לדכא את הטינה שהתחילה לצמוח כמו עשב בפניות החשוכות יותר של מוחו. טינה על הוריו על כך שלא ילדו עוד ילדים, על אנשיו על כך שהם מצפים שהוא יהיה נסיך מיתולוגי, יותר מאדם בשר ודם. כולם שכחו שיש ת'אביסו בעקבות המילה נסיך, עד כדי כך שלפעמים גם הוא שכח.

"הוד נסיכותו?"

הוא כבר לא היה יכול להתחמק מאחריותו. הוא הרים את ראשו משולחן העיסוי לפגוש את עיניה של ליקוטסי. במקום להיות עמומות מדאגה, הן היו רחבות ובוהקות. בידיה היא אחזה את הטאבלט המודרני שבו השתמשה כדי לתאם כל היבט בחייו של ת'אביסו, החל מטיפולי שיניים, דרך דייטים וכלה בניסוח הסכמים פוליטיים.

"יש חדשות," אמרה. היא משכה בעניבה, חטא קדוש והרגל מגונה בימים כתיקונם, מה שהעיד עד כמה היא נרגשת.

סקרנותו התעצמה.

"זה מספיק, טרודי," הוא נבח מעבר לכתפו למעסה. היא השתחוותה וחמקה לאזור השירות של המטוס הפרטי, ככל הנראה לרכל עם הדייל.

"זאת היתה מלינדה," תיקנה ליקוטסי. "טרודי פוטרדה לפני

שבועיים לאחר שקיבלת את התגובה המצערת לתערובת שמן העיסוי שלה בדרך לדובאי. כמעט הגלית אותה מהממלכה, אם אתה זוכר.

"מה שאני זוכר הוא הפריחה שהטרידה אותי לאורך כל הפגישות בניירובי", אמר ת'אביסו ברוגז. "הייתי צריך לנהל דיונים הרי גורל עם ראשי המדינות הגדולות, בניסיון לא לגרד את ישבני על המושב להקלה. לטרודי היה מזל שלא זרקתי אותה לצינוק."

ליקוטסי נופפה בטאבלט שלה. "יש לי חרשות חשובות, אלא אם כן תרצה להמשיך לדון בחוסר הצדק החמור הזה."

ת'אביסו הזעיף פנים כנגד הלעג שלה, אך לבסוף התעשת. ליקוטסי ידעה היטב עד איזה גבול היא יכולה לדחוק אותו, וזה היה רחוק מאשר אצל רוב האנשים. בין השאר בגלל שהוא העריץ אותה, אבל גם משום שהוא לא היה שורר שבוע בלעדיה ושניהם ידעו זאת.

"סבא שלך נלחם במתיישבים בידיים חשופות, ואתה לא יכול לתפקד בלי עוזרת, אינגוקה בוכה.

"מה זה? הנחיות נוספות של שר האוצר? עוד אי־שקט מהנתינים שלי בסוגיה אם אני מתלבש בסגנון מערבי מדי, או מחייך מעט מדי או מחייך יותר מדי?" ת'אביסו הניף את רגליו מקצה שולחן העיסוי והתיישב זקוף, מנסה להיראות מכובד למרות שלא לבש דבר מלבד תחתוני הבוקסר שלו. גם התלונה על מה שהיה חלק מתפקידו הנעלה לא היתה מכובדת בדיוק, אבל הוא היה מותש.

ליקוטסי הרימה אליו מבט, דאגה בעיניה. "אתה בטוח שאתה בסדר?"

"כן." הוא היה נסיך. ברור שהוא היה בסדר. הוא חייב להיות. "תמשיכי."

ליקוטסי הנהנה, והבעתה המודאגת השתנתה במהירות לסיפוק עצמי. "כאשר מחלקת הארמון לתרבות וליחסים בין־לאומיים אמרה לנו שהם קיבלו התאמה מאתר הבדיקות הגנטיות, אחת ממיעוט התאמות חוץ־יבשתיות, חשדתי. ברור שהם לא נתנו פירוט, אבל

בעזרת כישורי האינטרנט המדהימים שלי הצלחתי לצמצם את האזור לצפון אמריקה. "ליקוטסי עצרה לרגע כאילו להתענג על השבחים שהורעפו עליה. ת'אביסו בהה בה, והיא נאנחה והמשיכה. "הצמצום לשתי מדינות מכל העולם הפך את החיפוש שלי להרבה יותר קל, אדוני. ואולי זה לא נעשה לגמרי בצורה חוקית, אבל השגתי את שם המשתמש באתר הגנטיקה ומצאתי התאמה בפורום אינטרנט של חנוניות. HeLaHoop היא משתמשת די פעילה באתר שנקרא GirlsWithGlasses. ל־HeLaHoop, הידועה גם בשם נאלדי סמית', שנולדה בשם נאלדי אג'ואה, יש כתובת IP בניו יורק..."

נאלדי אג'ואה.

הוא התחיל להרגיש משהו אחר, לא עצבים: התרגשות. זמן רב הוא לא הרגיש ככה. ההתמודדות עם הנהגת הממלכה הובילה בדרך כלל לרגשות כמו תסכול, כעס ופחד, אם למישהו אכפת באמת מנתיניו.

לת'אביסו היה אכפת מאוד.

קצות אצבעותיו נלחצו כנגד החלק התחתון של שולחן העיסוי. "אמרת לי שיש לך מידע, אבל לא עדכנת אותי בנוגע לההפתחות הזאת."

"ובכן, לא רציתי לטפח את התקוות שלך. ועד... לפני חמש דקות, לא היה שום דבר חדש לדווח עליו." בלחיצת עקבים ובהנהון בראשה המגולח, התחילה ליקוטסי להשמיע קריאות שמחה כאילו היא מכריזה בבית המשפט בת'סולו, הרגל מעצבן שאימצה מצפייה ביותר מדי סרטים בילדותה, הוא שיער. "היא סוף־סוף הגיבה, הוד מלכותך! ההתאמה הזוגית חסרה שלך! היפהפייה הנעדרת המיועדת לך"

ת'אביסו תפס את הטאבלט לפני שליקוטסי היתה יכולה להמשיך בניסיונותיה המזוויעים לאיתור מילים נרדפות.

"נסיך –"

"ששש!" ת'אביסו עשה תנועה רועדת בכיוונה של ליקוטסי. ראשו היה מסוחרר לפתע וגופו כבד.

מאז שהיה ילד, הוא שמע סיפורים על כלתו לעתיד ועל הוריה הרשעים האנוכיים שגנבו אותה. כל מטפל או מטפלת תרמו את פרשנותם, והיו אפילו כאלה שתרמו את דעתם על פיוסם הבלתי נמנע.

"אי אפשר להכחיש את רצון האלה, הוד נסיכותו! אל תירא!" תצלום של טקס אירוסיהם נתלה באגף המגורים של הארמון, שני פעוטות שמנמנים ותפוחי לחיים לבושים בבגדים עם הדפסים עליזים, זרי פרחים ככתרים על ראשיהם. עיניה קרנו מאושר כששיחקה עם עלי הכותרת שהקיפו ראשיהם, והוא הביט בה בהערצה. לרוע המזל, הוא לא חש רגש זהה כלפי אף אחת מהנשים האחרות שנכנסו לחייו מאז. היו לו חברות והיו לו מאהבות, אבל אף אחת לא גרמה לו להרגיש כמו הגרסה הצעירה יותר של עצמו שהונצחה בתמונה.

סיפורם הפך לאגדה האישית שלו, או כמו ספרי הרומנטיקה של מילס ובון שהוא הגניב מספריית המלכה כנער. כמו בסיפורי האגדות האלה, הוא הוציא את נאלדי מראשו כשמציאות הבגרות שלו נכנסה לתוקפה. אבל אז, לפני כמה שבועות, הוא שוב נתקל בתצלום הזה, ותוך כדי תכנון תקציבי, נידוד והתמודדות עם ענייני הממלכה ולחץ מצד הוריו, נבע בו געגוע כמו מתוך סדק. זה הפתיע אותו – התקווה הנואשת והילדותית שהיתה בלתי הולמת לכל צאצא של לוחמי המושואשו. אבל זה היה שם. והדרך היחידה להיפטר מתקווה כל כך טיפשית היתה לטשטש אותה. הוא היה צריך למצוא אותה כדי להשיג את המטרה הזאת, ועכשיו ליקוטסי הצליחה. אז היא תהיה כמו אחת הבנות המטופשות שהוריו המשיכו להציג בפניו? נשים מתוכננות כמו רובוט, להוטות להוכיח עד כמה הן ממושמעות? או כמו הנשים שהוא שתה וסעד במחיצתן במהלך נסיעותיו, כל כך מסונוורות מהקרבה לשלטון, שמעולם לא שמו לב שיש נסיך מתחת לכתר?

המטרה שלך היתה להיפטר מהחולשה הזאת, לא להנות ממנה. אם היא טיפשה, אפילו יותר טוב.

"הוד מעלתך," אמרה ליקוטסי והושיטה את ידה לעבר הטאבלט כאילו רצתה לחטוף אותו. "אני מצטערת, אבל בהתרגשותי לא הצלחתי לומר שהתגובה שלה היתה פחות ממיטבית. אני מאמינה שהוריה הרעילו אותה נגדך. לא יכול להיות שום הסבר אחר לתגובה הקשה הזאת על ההודעות המנומסות לחלוטין שלי." "הממ." ת'אביסו העביר את אגודלו על המסך, ודבריה של המיועדת לו נגלו לעין.

לכו. להזדיין.

החיוך שמשך את לחייו כלפי מעלה היה בלתי נשלט, והצחוק שבא אחריו היה מגוחך. אנשי מלוכה לא צריכים לצחוק כמו צבוע מסיפור אגדה; המורה שלו להלכות ונימוסים היתה גוערת בו. אבל הוא קרא את שתי המילים בקול רם וצחק עד שדמעות זלגו מעיניו ונתפסו בזקנו.

בילדותו דמיין את נאלדי באיזה מגדל רחוק, שבוייה בידי מכשף מרושע. הוא דמיין שהיא זקוקה להצלה, והוא יהיה זה שיעשה זאת.

לכו. להזדיין.

אה לא, נאלדי לא זקוקה לעזרתו כלל וכלל. "הנסיך?" הנעל של ליקוטסי נקשה שוב. "אני לא יודעת מה עורר את הניסיון הזה למצוא את המיועדת שלך, אבל עכשיו כשהיא הגיבה, איך תרצה להמשיך לנוכח התגובה ה... לא נאותה?" האף של ליקוטסי התכווץ כאילו היא מריחה דייסת קמח תירס שרופה. זה היה בסדר מכיוון שת'אביסו תמיד אהב את החלק השרוף של דייסת קמח התירס שלו; אולי בגלל שזה היה אחד הפגמים היחידים שהצליחו לחדור את מסנני האיכות הרבים שהקיפו נסיך שהיה היורש היחיד לממלכה.

"נראה שהיה שווה לחכות לנאלדי. הייתי רוצה לפגוש אותה.
עכשיו."

ליקוטסי העיפה מבט נוקב דרך חלון המטוס, ואז בחזרה
לת'אביסו.

"ובכן, אני לא מצפה שתביאי אותה כשאנחנו בגובה עשרים
אלף רגל בשמים," אמר ת'אביסו. "כשנחת בניו יורק, הביאי אותה
אליי מיד."

ליקוטסי הרימה את גבותיה. "ובכן, זה ייחשב לחטיפה בארצות
הברית, הוד מלכותך. אתה מוגן בחסינות דיפלומטית, אבל אולי
נוכל לחסוך את ההטבה הזאת לעניינים חשובים יותר. אנחנו
יכולים לבקש ממנה לבוא אליך, אבל בהתחשב בתגובה שלה אני
לא בטוחה שהיא תעשה זאת."

רוגז לא מוכר פעם בת'אביסו. הוא רצה משהו, ולא היה מובטח
שיקבל אותו. אכן, זה היה דבר נדיר, וזה ליטש את רצונו לקצה
חד.

"בסדר גמור. אז אני אלך אליה."

ליקוטסי התנשמה בחדות, אבל כשת'אביסו הביט בה היא
השיבה הבעה תמימה לפניה.

"כל מה שאתה חושב שמתאים," אמרה. "עדיין אין לי את
כתובת ביתה, אבל אני מאמינה שמצאתי את מקום עבודתה. נראה
שהיא..." קימוטים נוספים של האף. "...מלצרית. איזה חיים נוצרו
לה בשל חוסר המחשבה של הוריה! בת'סולו היא היתה חיה חיי
מותרות! ידיה היו חלקות ורכות כמו —"
"ליקוטסי!"

היא נרתעה ויישרה את העניבה שלה. "התנצלתי."
"אמרת שאת יכולה לאתר אותה — תמשיכי עם זה. אשמח
להסחת דעת בנסיעה הזאת, ואני מאמין שמצאתי את ההסחה
הרצויה."

"כן, אדוני."

ת'אביסו ישב בשקט על שולחן העיסוי, כל עבודתה של מלינדה

נשכחה. שריריו היו מתוחים מהתרגשות ו... מפחד? לא, זה לא היה זה. זו היתה אותה התרגשות שחש לפני שנאם נאום חשוב, או לפני שנאלץ לקבל החלטה שתשפיע על עמו במשך דורות.
 "אני עצבני," הוא מלמל לעצמו.

החיים לא היו אלא סדרה של מטלות שגרתיות שוחקות במשך כל כך הרבה זמן – אפילו טיול מזדמן למועדון חדש או לווהט עם כוכבנית קולנוע הפך להיות רק חלק נוסף בתפקידו. הוא לא היה עצבני בגלל אישה מאז הפעם הראשונה שלו, אבל אז היה לו מושג למה לצפות. נאלדי היתה תעלומה, ואולי גם טעות. חלק מהיותו נסיך טוב פירושו שהוא נמנע מטעויות בכל מחיר, אבל הפעם...
 הוא לא ציפה ל"הם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה..."
 כמו בספרי הרומנטיקה הלבנים הדקים של נעוריו. אבל הוא ציפה להתרגשות, ונראה שנאלדי תוכל לספק בדיוק את זה.

4

"לדי, אני יודע שאת עסוקה, אבל..."

היא הסתובבה והביטה בדין, המכונה באהבה על ידיה ועל ידי חבריה לעבודה בחדר האוכל – 'דין-מזיין-את-החיים-שלי' וגם 'שיט-יש-לי-משמרת-עם-מניאק-בן-מניאק-דין' לדי התחרטה על כך שהסכימה לעבוד בשבועות שקדמו לבחינות הגמר, ונוכחותו לא עזרה.

כשהיא נכנסה למטבח של המכון, הוא שרבט בצורה דרמטית במחברת המולסקין שלו בעט המונט בלאן המבריק. מובן שהוא היה צריך לשתף את השירה העמוקה שכתב, תחת הכותרת "מקיאטו מאמא". ועכשיו הוא רצה עוד מתשומת לבה.

"אני. עסוקה."

היא ניסתה לומר את המילים בצורה יפה, אך הן יצאו מושחזות כמו סכיני הסטייק בצלחות שאיזנה על זרועותיה.

היא כבר טיפלה בארבעה שולחנות לעומת השולחן האחד שלו. קבוצת האסטרופיזיקאים לא הניחו לה עם בקשותיהם להסברים מפורטים על כל מנה בתפריט המיוחדים של השבוע הבא. המתמטיקאים שכבר ישבו המון זמן בפינת חדר האוכל כל הזמן שכחו לאכול את האוכל שלהם, בזמן שהתווכחו על משפט מתמטי כזה או אחר – לדיאיב, השף השוויצרי, כבר נזף בלדי על

כך שהחזירה את הארוחות שלהם לחימום. פעמיים. כאילו רצתה להרוס את שלמותו הטקטורלית של דג החרב היקר שלו.

בצד החיובי של העניין, כולם היו צריכים לצאת מחדר האוכל בתוך חצי שעה, כדי שהיא תוכל לסיים את ההכנות לקראת אירוע וי-איי-פי באותו הלילה. עובדת חדשה היתה אמורה להגיע ולהיות צמודה אליה, וזה היה נהדר אם היא היתה עובדת עם מישהו מלבד דן. דן, שלא היה יכול לבצע את המשימה הפשוטה ביותר, בלי שיצטרך לחזור ולקבל הסברים מחדש כמה פעמים.

"הייתי עסוק בהכנות לאירוע, ואני חושב שיש לי משבר רבע החיים," אמר דן. היא חשבה שהוא מתבדח, עד שראתה את הבעתו. הוא היה רציני לחלוטין, והתבונן בה כאילו היא המטפלת שלו ולא עמיתה לעבודה.

זין על החיים שלי.

"דן." היא נשפה באיטיות וניסתה לחשוב על תגובה לשטויות האלה. "תוחלת החיים הממוצעת של הגבר האמריקאי היא שבעים ושמונה, ואתה בן שלושים ומשהו, כך שזה קרוב יותר למשבר אמצע החיים."

"שיט." עיניו של דן נפערו לרווחה. "את צודקת לחלוטין." האמות של לדי היו חזקות, אבל הנתחים הגדולים של הדג וכלי האוכל המשובחים היו כבדים. היא לא הפילה צלחת מאז שהתחילה לעבוד כמלצרית בתיכון, ואם דן יגרום לה לשבור את הרצף הזה, היא תצמצם באופן ניכר את תוחלת חייו.

"יש עוד משהו?" היא שאלה בקול מתוח. זרועותיה החלו להרגיש לא יציבות.

"זה פשוט... לא חשבתי שזה יהיה כל כך קשה," הוא אמר ומשך את חולצת הטוקסידו המקומטת שכל המלצרים באולם האוכל של המכון היו צריכים ללבוש. "עריכת שולחנות, נשיאת מגשי כלים, ניקיון אחרי האנשים האלה. כלומר, הם לא אמורים להיות גאונים? הם מגושמים. חשבתי שהתפקיד הזה יהיה קל."

הבן זונה הזה, חשבה.

"למעשה, התפקיד הזה קל," אמרה, מנסה להסתיר את התסכול שלה. היא היתה צריכה לנהל את ההתמוטטות שעברה עליו ולשרוד את שארית הלילה. "זה קשה פיזית, ולפעמים רגשית, אבל בניגוד לעבודה שהם עושים שם בחוץ, זה לא מדע טילים."

פיו של דן שקע בעגמומיות. "חשבתי שהחלטורה הזאת באמת תעזור לי להיכנס להלך הרוח של גיבור הרומן שלי. את יודעת, ללכלך את הידיים. אבל כולם תמיד מצפים שאעשה משהו בשבילם." הוא הביט בה כאילו ריחם עליה. "אני יודע שאת לא מבינה ביצירתיות, אבל המקום הזה הורג את המוזה שלי."

רק הידיעה שאיב יחתוך אותה אם היא תבקש ממנו להכין עוד סטייק דג חרב, מנעה ממנה לזרוק את אחת הצלחות בפניו. היא היתה רגילה לכך שאנשים חשבו שהיא לא מסוגלת להבין דברים, אבל הרחמים בקולו של דן עצבנו אותה. היא לא היתה זקוקה לרחמים של אף אחד. והלקוחות יכולים להיות מעט מוזרים, אבל הם למעשה שינו את העולם, ואילו דן שרבט שורות על "עיניים כמו כתמי קרמל".

איב הציץ מהמטבח. "אם אני אצטרך לחמם את הדג הזה פעם נוספת," הוא נהם ועשה תנועה לרוחב צווארו. לדי תהתה איך אנשים אי-פעם טעו לחשוב שהשוויצרים שוחרים שלום. הם המציאו את הסכינים האלה, והם ידעו להשתמש בהן.

היא נשמה נשימה עמוקה ונזכרה שזו עבודה משתלמת וכזו שמספקת ביטוח לעובדים במשרה חלקית. לא היה שווה לאבד ביטוח עם השתתפות עצמית נמוכה בגלל דן.

"תן לי רגע ונוכל לדבר על זה, בסדר?"

הוא הנהן, אך מבטו חלף על פניה, כאילו הוא עדיין מגלגל במוחו את המשבר שלו.

היא מיהרה להגיש את האוכל למתמטיקאים והגיעה לשולחן בדיוק כשזרועותיה היו מוכנות להיכנע, מציינת בעדינות שהם צריכים לאכול אותו הפעם. הם הנהנו והתחילו לאכול בלי להביט בה, אבל כשהיא פנתה חזרה למטבח, אחד האסטרופיזיקאים תפס

אותה וביקש שתביא לו עוד קצת מהקייל ששימש קישוט בצלחתו, כדי שיוכל להדגים תיאוריית חור שחור.

"זה בסלסול העלה, אתה מבין," התחיל דוקטור זיטרה בהסבר מורכב על החומר שמתקפל בתוך עצמו. לדי לא הבינה את כל מה שהוא אמר, אבל זה בכל זאת היה מרתק. רגעים כאלה הזכירו לה למה היא אהבה לעבוד במכון – מוחות גדולים נאלצו לאכול, ולפעמים הם חלקו מהגדולה שלהם בטווח שמיעה. היא העריכה את העובדה שהוא יצר איתה קשר עין, כלל אותה בשיחה – חוקרים בתחומה לפעמים העבירו את מבטם על פניה כשהסבירו דברים, כאילו הניחו שהיא לא תבין – אבל אז היא נזכרה בכל המטלות שמחכות לה.

"חדר האוכל עומד להיסגר בקרוב, אדוני," אמרה כסוף-סוף עצר לנשום.

"נפלא!" הוא ענה, הוציא עוד ניירת מתיקו והפיל אותה בנחישות על השולחן. "נוכל לעבוד בשקט ברגע שהמתמטיקאים המגוחכים האלה יעזבו."

הוא ועמיתיו הביטו בחדר האוכל.

לדי נאנחה ומיהרה לחזור למטבח. המטבח שהיה יותר מדי שקט. היו אמורים להישמע בו צלילי חריקת מתכת כשדן מעביר שולחנות מהחדר האחורי, או לפחות את צלילי מכונת האספרסו האיטלקית היקרה כשהוא מכין קפוצ'ינו נוסף.

"דן?"

שאלתה הסתיימה בצרחה כשדרכה על משהו חלקלק וכמעט איבדה את שיווי המשקל. היא השפילה את מבטה וראתה חולצת טוקסידו נטושה מתחת לאחת מנעלי העבודה שלה. ברור שהוא לא היה יכול פשוט להתפטר כמו בן אדם רגיל או לחכות עד אחרי המשמרת שלו. הוא היה חייב לצאת בהצהרה אומנותית. הוא ככל הנראה יצא בלי חולצה לדרכו לחופש ותכנן להשתמש בזה כסצנת הניצחון האחרונה של הרומן שלו.

זין.

בריוק ככה השלווה שהיא נאבקה לשמר החלה להיסדק. לחץ עז הכה בסינוסים שלה, וכל משימה ברשימת המטלות שלה שכפלה את עצמה לנגד עיניה כמו נורוירוס.

דן השאיר אותה כדי להכין לבד מסיבה של ארבעים אנשים ולמלצר בה. היו לה שעות של לימודים לפני כשתחזור הביתה, או שתיכשל בבחינות האמצע והשנה הראשונה שלה ללימודי התואר השני תהיה כישלון יקר. התזה שלה לא היתה מגובשת, והיועץ שלה היה בחזקת נעדר, ופרקטיקום הקיץ המדהים שלה היה פתאום לא ודאי. והיא פשוט ידעה שהמתמטיקאים מתכוונים לבקש ממנה לחמם שוב את הדגים שלהם.

"פאק," היא נשפה.

הדלתות המובילות מחדר האוכל נפתחו, ולדי ניסתה למשוך את תווי הפנים הנפולים שלה לחיוך, כשנזכרה שמעולם לא הגישה את הקייל לשולחן. זה היה כנראה ד"ר זיטרה שהגיע להזכיר לה.

אבל במקום חוקר כעוס, עמד בפתח הדוגמה הגברית המשובחת ביותר שלדי ראתה אי-פעם מחוץ לתמונת קליקבייט במדיה החברתית. במשך שבירר שנייה היא חשה שהיא צריכה לברך חבר ותיק אחרי היעדרות ממושכת, אבל היא טעתה: היא לא הכירה את הבחור הזה.

הוא היה גבוה עם כתפיים רחבות ופלג גוף עליון משולש שהדגים היטב גוף ששחייה היא חלק ממשטר האימונים שלו. הוא לבש חולצת טריקו ירוקה ומכנסי ג'ינס שחורים בגורה ישרה צמודה, אך לא צמודה מספיק כדי להשווין באימוג'י החציל שלו. נראה כאילו המכנסיים עוצבו במיוחד בשבילו, אבל מי יבזבז כסף על ג'ינס מעוצב אישית?

עורו היה חום עשיר, חום כהה, מעט כהה משלה, שערו היה מגולח בצדדים ובקודקודו היו ראסוות קצרות מושלמות. זקן

מטופח מסגר את שפתיו המלאות והדגיש את הזוויות החדות של לסתו הרחבה במקום להסתיר אותן.

הזקן הזה גרם לאצבעותיה לעקצץ: הן רצו ללטף אותו, לתפוס את הסמארטפון שלה ולצלם אותו לדורות הבאים. היא לא היתה טובה במדיה החברתית כמו פורשיה, אבל היא היתה מקבלת מיליון לייקים בתוך יום, בטוח, אם לא איזשהו פרס על גבורה מטעם האנושות הנמשכת לגברים.

"אממ," היא אמרה. התגובה הכללית שלה לגברים שפגשה בחיי היום-יום היתה אדישות או סובלנות במקרה הטוב, אבל משהו בגבר הזה שלח את מחשבותיה רחוק, רחוק מהמעבדה, מהגשת מנות או מלימודים. הנתונים היחידים שהיא רצתה לאסוף כרגע היו מאמץ המתיחה המדויק של זקנו כנגד ירכה הפנימית, ושינוי מסת הגוף שלו מעליה. היה רק דבר אחד בתפריט הלילה בדמיונה החוטא לפתע: הוא.

הוא כחכח בגרונו, והיא הבינה שהיא כורעת ומביטה מעלה אליו, בעוצמה שעלולה להדאיג אותו. היא שיערה שזאת לא הפעם הראשונה שהוא חווה מצב כזה, אבל זאת היתה הפעם הראשונה שלה, ופניה האדימו במבוכה.

היא בעטה בחולצה המושלכת של דן אל מתחת לשולחן המתכת והזדקפה. "האם אוכל לעזור לך, אדוני?"

זה היה מוזר לפנות למישהו קרוב לגילה באופן רשמי כל כך, אבל במכון אף פעם לא ידעת מי לקוח וי־איי־פי. החוקר החשוב ביותר הגיע לעתים לחדר האוכל בחלוק רחצה בלבד. חוץ מזה, הגבר הזה שידר סמכות, כאילו הוא הבחור שמרגיע את כולם כשהרכבת התחתית נתקעת במנהרה, או שעוזר להורים לסחוב את עגלות הילדים שלהם במעלה המדרגות בלי להאט את צעדיו.

"יש בחוץ מישהו שאומר שהוא זקוק לקייל? הוא די מתעקש." וואו, והיה לו גם מבטא. קצת בריטי, אבל בתוספת משהו אחר מקסים.

"קייל?" איפשהו בירכתי מוחה של לדי הקשר נרקם, אבל כל

המסלולים היו תפוסים כרגע בניסיון לעבד את כל מה שקורה עם הבחור הלוהט מולה.

הוא חייך, סוג החיוך שיצר חריצים קטנים בזוויות העיניים, ולדי הרגישה את זה בכל גופה.

"כן," הוא אמר בקולו העמוק עם המבטא הזה. "קייל. עלים ירוקים, טוב למדי במחית מורוקו, אבל אני מתאר לעצמי שאתם לא מגישים את זה כאן, זה לסוטאי מדיי. אולי כן? לא היתה לי הזדמנות לעבור על התפריט."

לעבוד? תפריט? כישורי הסקת המסקנות המפוזרים של לדי חיברו אט-אט את החלקים זה לזה.

זה היה העובד החדש. היא חשה ייסורי חרטה קצרים כשפנטזיית הזקן כנגד ירכיה קרסה כמו אחת מעוגות הסופלה המוערכות יתר על המידה של איב. ממילא לא היה לה סיכוי עם בחור כזה, אבל עכשיו כשידעה שהיא תדריך אותו, הוא היה לחלוטין באזור העמיתים לעבודה.

"אתה פשוט צולל לתפקיד. זה נהדר, מפגין יוזמה," אמרה. המוח שלה קלט שהוא שייך לקבוצת ה"לא", אבל כל הגלגלים במוחה עדיין לא פעלו כמו שצריך. היא ניסתה להישמע עליזה ואחראית, אך אוצר המילים שלה היה תקוע על "לעזאזל, הוא שווה", מה שהקשה עליה לגבש משפטים. "אממ, הנה." לדי תפסה קייל מקרש החיתוך שעל הדלפק והושיטה לו אותו. הוא העביר את מבטו מהקייל הירוק אל פניה ובחזרה לקייל, ומצחו התקמט כשיפוטיות. היא כמעט הכתה את עצמה בראש.

"אתה צודק, הייתי צריכה ללבוש כפפות," אמרה. "אני מכל האנשים צריכה להקפיד על זה. בריאות הציבור! חידקים הם האויב!"

היא היתה בטוחה למדי שמבטו כשהטילה את הקייל על הדלפק ולבשה כפפת לטקס על ידה הימנית, היה זהה למבט שהיא העניקה למטיפים ברכבת התחתית עם ידע מפוקפק בטקסטים מהתנ"ך שחפרו על האפוקליפסה.

"לא, זה ממש לא זה," הוא אמר ונענע את ראשו, ופתאום הכול התבהר לה. איך היא עשתה טעות מטופשת כל כך?
 "אה, נכון!"

היא הסתובבה, לקחה צלחת לחם קטנה ועגולה, שמה עליה מפית נייר דקה והניחה את הקייל על הקצה, נותנת לו כמה טפיחות עדינות לפני שישמש כלי עזר מחקרי.

"תפיסה יפה. צורת ההגשה תמיד חשובה," אמרה כשמסרה לו את הצלחת. "בדרך כלל אני יותר בעניינים, אבל עבר עליי יום ארוך. שבוע ארוך. חודש!" היא התעשתה. "נראה שיש לך ניסיון, אז קח את זה לשולחן, בסדר? תזכיר להם שחדר האוכל ייסגר בעוד עשרים דקות. אני אלך למצוא לך חולצת טוקסידו, ואז נוכל להתחיל בהתלמדות."

היא עשתה סימן אקדח עם האצבעות ונקשה בלשונה לפני שהספיקה לעצור את עצמה.
 מאיפה לעזאזל זה בא?

היא הסתובבה והתרחקה במהירות, מחפשת מקלט במקרר הגדול. היא היתה בטוחה שאדים עלו מפניה – וזה לא היה הדבר היחיד שהיה צריך קירור.

את אדם בוגר, לדי, היא נזפה בעצמה. רק מכיוון שהגבר הנאה ביותר והראוי ביותר לליקוקים שראית בחיים האמיתיים עומד לעבוד לידך כל הלילה, זאת לא סיבה להתחיל להתנהג כמו איזו דמות קולנועית מסרט של שנות התשעים.

הבעיה לא היתה רק שהוא מושך; בחורים לוחטים היו דבר נפוץ בניו יורק. הבעיה היתה שהיא נמשכת אליו. וזה לא היה רק פיזי; לרגע היא הרגישה את התחושה המגוחכת של היכרות. היכרות הדדית. חיבור שהיה בלתי סביר, ובלתי אפשרי... קשה לשכוח אדם כזה. גל של בהלה קצרה שטף אותה: אפילו כשהיא לא הצליחה לשלוט בעולם סביבה, היא בדרך כלל שלטה בעצמה. כנראה כל מה שנדרש היה גבר חתיך ומזוקן כדי לבטל חיים שלמים של עבודה עצמית.

וזה בדיוק הגבר שהמזל זימן לה; לבחור החדש היתה השפעה ויראלית כלשהי על לדי – קרום התא החברתי שלה קרס סביבה. ההגנות שלה הורדו, ועכשיו עליה לעבור כך את כל הערב.

היא היתה בצרות.

היא שמטה את סנטרה אל החזה והפיקה נהמה רמה של תחושת השפלה.

דלת הכניסה נפתחה ואיב הכניס את ראשו פנימה, גבותיו הכסופות מורמות בסקרנות.

"הכול בסדר?" מבטו סקר בחשדנות את החלל הקטן.

"אל תשאל," מלמלה וחלפה על פניו.

"אני סופר את הקישואים!" קרא אחריה.

לרכישת הספר לחצי כאן